

R. Csaba hivatásos vadász morcosan fordult a másik oldalára. Megvadult szél rázta a redőnyt a fémkeretben. Átnyúlt a franciaágy másik oldalára és megérintette az asszony vállát. Még itthon van, alszik, tehát hat óra sincs. Azért a stecklámpa gyér fényénél rálesett a vekkerre. Háromnegyed hatot mutatott. December tizenharmadika volt, Luca bohókás-babonás napjának hajnala.

A véreb öblös böffentéseit a vizsla keserves tutulása kísérte, és az ebkoncert végleg kiverte szeméből az álmat. A másik szobában résnyre felhúzta a redőnyt: a benzinkút sárga fényei fehér fátyolba burkolózva pislogtak. Pihenő kamionok sziluettje sejlett mögötte. Megemelte a redőnyt és kilesett alatta. Orkánszerű északi szél verte az éles havat a hajlongó hamisciprusok oldalára. Az év első, kellemetlen

hava kavargott a Sziklai utca didergő kerítései között.

Megmelegítette kicsit az ebek ételét: darabos vaddisznó belsőséget zöldséggel, hagymával összefőzve; még vegetát is szokott beletenni, meg lestyánlevelet. De nem tudta kinyitni a bejárati ajtó zsaluját, mert tömör, jeges hófalat épített eléje a vihar. A garázson keresztül, a hátsó kijáraton óvakodott ki, és elszórta a havat a lépcsőről. A kutyák nem értették, miért késik a reggeli, és követelőzve vakkantottak, nyüszköltek. De Csaba a vadászkutyaikat hirtelen csendre intette. A süvöltő szél forgatta hófüggönyök mögött éhes, holtra fáradt északi vándorok panaszhangja sodródott délnek. Vadludak jöttek nagyon sokan; a hangzavarra a kutyák fel-felkapták fejüket a gőzölgő tálból. A vadász szívét megérintette az a kéjes izgalom, ami az első vadlibarajok jöttén jókedvét mindig fölrepítette oda, hozzájuk. Végleg eldöntötte, hogy nem megy etetni, majd ha megáll a hóvihar, talán délután, vagy holnap...

J. Hödl, az osztrák kavicskitermelő bosszúsan nézte behavazott gépeit az iroda ablakából. Már azt hitte, hogy elhúzhatja karácsonyig a munkát, aztán a nagy fagyok-havak idején hazamegy két hónapra "nyaralni" a hegyek közé. Egyszer valakinek elpötytyintette, hogy hol és milyen "birtokai" vannak a Lajtán túl. Elgondolta, hogy ha az ünnepek előtt hazamenne, disznótorral kezdené, jóféle magyar borokkal, haveri körben. Nézte a bányató szélén a vizet nyaldosó jégnyelveket meg a rájuk tapadó havat, és áldotta az eszét, hogy a nagykotrórt tegnap behozatta a csűrbe. Felvette a viharkabátot, és elindult számba venni még a téliesítés sürgős teendőit, amíg megérkeznek a munkások.

A szőke bányabérlő furcsa jelenségre lett figyelmes, és vissza is ugrott a messzelátójáért. A húszhektáros bányató fölött sötét felhőkben sohasem látott, nagy madarak elképzeltetlen tömege keringett olyan sűrűségben, mintha egy hamus hordót borított volna ki a vihar. Fűlsértő ricsajuktól a csapzott farkaskutyák őrjöngve rázták a láncot, és versenyt ugattak a vízre lehúzó libák hangzavarával. Hödl elengedte a kutyákat, hadd fussák ki magukat. Azok fölrohantak a kavicshegyekre, körbetáncolták a gépeket, majd dideregve visszabújtak a házukba. Mintha a hangzavartól is féltek volna.

A bányabérlő látta a rengeteg vadlúd vízre ereszkedését, és érdeklődve figyelte az újabb meg újabb csapatok vitorlázását, torz spirálját a pöffös szélben. Aztán két dupla puska lövést hallott, és a rengeteg madár nagy robajjal, egyszerre emelkedett fel a vízről; sikkantásaik kokofóniáját el-elkapta a szél, és a gépszín deszkafalához vágta. Újra megszólalt a két puska, és a bányagazda azt is tudta már, hogy a tó túloldalán, a Kebele-patak mellett vannak a vadászok. De milyen madarak ezek? Amikor mind elvesztek a hóforgatagban és hangjukat sem hallotta már, bement, hogy felhívja az egerszegi építész, vadászó üzlettársát, majd megérdeklődött tőle. Szeme az ablakot kereste. A bánya meddőhányójának még itt-ott feketedő lábánál két fehérruhás alak sietett a patak hídjára felé. Csak a sötétszínű valami miatt figyelt fel rájuk, amit a kezükben lóbáltak. Csüngő szárnyú, nagy madarakat azonosított a messzelátóban. Megcsörrent a maroktelefonja.

- Wir sind hier, Tibi und Csaba, wir gehen gleich hinaus - recsegett a vadász hangja a készülékben.

- Gut, gut, jager, aber was für Vögel sind da?

- Wildgänse, sie sind sehr schmackhaft... Wir nehmen schon eins-zwei mit... - integetett Csaba az iroda felé, de azt Hödl nem láthatta a havazásban.

- Mit mondtál neki? - érdeklődött Tibi.

- Hogy kikotródunk mindjárt a birtokáról, meg viszünk neki madarat - mosolygott Csaba. Meg azt, hogy jó kaja a libahús.

Csaba előtt erdész-vadász barátja, M. Tibor törte a szűzhavat. Mindketten katonai hólepelbe bújtak; Tibi klepetusát fehér, VAP-os nadrágszűj szorította a derekára. Tibi nagyranőtt vetési-gunárt, Csaba kisebb, fiatal tojót lóbált a kezében. Aztán a Suzuki Samuráj néha megpörgött velük a porhóban egy-egy jégtócsán, de azért ütemesen bukdácsoltak a Turner-ház felé a gólicai földúton. Amerre a madarak elvonultak, Lendvajakabfa irányába.

S egyszer csak - mintha mi sem történt volna - kicsúsztak a hóföregtegből. Csitult a szél is; szakadt felhőrongyok

Vadászlap Archivum

Karácsonyi irodalmi melléklet - Rávezetés

Keszthelyi Jenő

rohantak délnek, és a jakabfai istállók fölött meglátták az első libaspirált. Népes csapatok vitorláztak a magas szártőre vágott tengeritarló fölött. A levegőég minden rétegében libafalkák húztak, köröztek, magasról is cikk-cakokban zuhanva, mint sűrke tollpihék. Ahogy közeledtek, úgy erősödött a libaszó, a dél-zalai keményebb telek legszebb zenéje.

Becsúsztak az embermagasságú fűz nyiladékába. Sokáig, alaposan áttapogatták messzelátóval a liba-, meg hólepte tarlót. A vadászok tudták, hogy még hólepelben sem sikerülhet belopni őket nyílt terepen. Tanakodtak egy keveset, majd Csaba elővezette az ötletét.

- Te itt kushadsz a nagybodzás sarkán, én meg lesonok a gyepe túloldalán a majori kanyarig. Nem fogom látni a madarokat a dombhajlattól, de ők sem engem. Aztán a Balogh-árokban derékszőgben rájuk mászom. Látnod majd a kukkerban, amikor lőtávolságba érek. Te akkor rámpötyöntesz - de csak egy rövidet! - a telefonnal, én meg kibújok az árokból és közükből csapok, mikor ébrednek. Mivel majdnem mögöttük leszek, holtbiztos, hogy feléd fog kihúzni a java. Apríthatod őket, ahol éred!

Csaba ötlete roppantul tetszett Tibinek, mert neki a portya könnyebbik része jutott.

- És mi van, ha nem erre húznak ki? - vetette fel a rosszabbik változatot.

- Akkor peched van, pajtás. Én is kérdezhetném: mi van, ha nem várnak meg? - replikázott Csaba.

- Peched, de attól én még lőhetek belőlük - mosolygott Tibi széles-nagyot. - Na menj már, vadőr!

Csaba kapkodva tette teljessé készültségét az indulásra. Sapkájára húzta a fehér csuklyát és leeresztette arca elé a sűrű álcahalót. A letört Bock-ot a mellére vette a lepel alá, csövét balról a hóna alá szorította, tusát jobbról a zubbony öblébe. Egyik nadrágzsebébe hatost, másikba a nyolcas patronokat tette: keresgélni ne kelljen a hevederben.

Mellényzsebébe csúsztatta balról a zsebtelefont. Aztán felhúzta a fehér kesztyűket, és belépett a gyepe mögé.

- Úgy nézel ki, mint egy eszkimó méhészt! - kiáltott utána a barátja.

Könnyedén osont el a majorig, csak kétszer térdelt bele a hóba, mert újabb behúzó libarajok keresztezték útját. Aztán már hevesebben vert a szíve, amikor ráfordult a Baloghi-árokra a nagy áteresznél. Elhúzta füléről a csuklyát, és megelégedve nyugtázta a közeli libabeszédet a dombhajlat mögött. Pletykás egy banda, mondhatom, dűnnyögte a vadász, csak nehogy rólam folyjon a szó! S görnyedt háttal elindult az árokban. Százötven méterre lehetnek a libák, becsülte a hangokról.

Ciripelt a telefonja, folyamatosan adta a szignált.

- Az nem lehet, hogy ez a majom nem értette meg, hogy csak pötyönts! Különbösen is... - morogta. Nagy üggyel-bajjal kikaparta a telefont: a községi iskola telefonszámát látta a kijelzőn.

- Apu, légy szíves vegyél zsírkrétát meg két kockás spirálfüzetet, ha bent jársz..., jó? Meg Pombert...

- Jó picim, szia! - nyomta ki a gombot, s a telefont visszaküzdötte a mellényzsebbe. Három liba giggantott fölötte mérgesen, és húzott libahalálában a magasba. - Látták a kezemet, a szentségit neki... - pusmogott a vadász. - Hej, lányom!

Tíz métert, ha osont előre, megint szólt a telefon. Térdelés, Bock ráfekszik a combokra, jobb kesztyűt le, telefon kikotorva végre. A kijelzőn az asszony mobilszáma.

- Mi a búbánatod, szívecském?

- Csabi, be kéne menned az OTP-be, tudod, meg a káposzta... hús is kéne -...

- Cső, szívem megyek majd... - tuszkolta vissza a telefont a helyére. Lépett vagy hármat. Ciripelt a Panasonic. - Ha előkerülsz, földhöz váglak! - sutorogta a bajsza alatt. - Hát mégsem értette meg ez a féleszű, hogy csak pötyönts...

- Hallom, főnök... - sóhajtott a vadász.

- Te, Csabi, remélem, nem mentél etetni máma!? Nálatok is szakad? -

- kérdezte a vadászmester.

- Szakad, majdnem a gatyám is, főnök... - nyögte térdelve.

- Mi a bánatod?

- Beleakadtam a szomszédasszony kerítésébe, másztam át rajta... elszabadultak a tikok... a bűdösek. Holnap etetek, főnök, jelentkezek... - sóhajtotta. Megvárta, míg kibúg a telefon.

Az emelkedő terepen már lőtávolságban lévőnek becsülte a libákat, de a földpúptól nem látott semmit. Újra szállingózni kezdett a hó.

- Szólj már, te majom! - mormolta görnyedten csúszva még előbbre és bal kezét meglóbálta a feje fölött. Pötyönt is a telefon.

Cippantak a hólepel tépőzárjai elöl, a vadász becsapta a két patronot a csőbe, négykézláb fölmászott az árok rézsűjén és

Vadászlap Archivum

Karácsonyi irodalmi melléklet - Rávezetés

Keszthelyi Jenő

főlegyenesedett. Temérdek liba bóbiskolt, didergett, bicegett közvetlen előtte a kukoricatarlón. Megjött a Mikulás! - rikkantotta a vadász, és az éktelen zajjal kelő lúdfelhő legszéléből kiduplázott hármat. Méter magasan sem voltak a földtől a találat pillanatában. A vészricsajt csapó libafolyam ráfordult a gólicai bodzásra, s Tibi két gyors duplát küldött rájuk. Csaba egy kalimpáló madarat látott esni, majd egy szárnyazott bevágódott a hóba. Tibi kiugrott a bokorból és „kegyelemlőtte” a szaporán gyalogoló madarat.

- Szép volt, pajtás! - kacarászott Csaba a telefonban, - Négyből kettő... fejlődsz. Lucaliba kitty-kotty, libamonya kettő... – dudorászott.

- Kettőből hármat megtotyakolni disznóság! - nevetett a másik.

- Kettő ebből százéves gúnár, ahogy nézegetem. Főzheti a kavicskotró Hödl mester holnap reggelig - kuncogott Csaba. - Megyek máris... - és kinyomta a gombot. Ciripelt a mobil azonnal.

- R. Csaba tartalékos határőr sorhajóhadnagy jelentkezem! – vágta haptákba magát.

- Te Csabicsacsi, megjöttek ám a libák! - ujjongott a határőrtiszt. - Mondja a járőr, hogy Gólica felől felhőkben húznak a Dráva-tározók iránt délnek, Bödeháza fölött.

- Csak nem? Húznak, húznak... igaz, kettő a Tibiét, három meg az én ódalamat... össze-vissza vérzik a hóleplemet, de majd kimosom ám, úgy adom vissza a kincstárba..., tábornok uram. Az egyik gúnár akkora, mint egy sargyupóka...

- Az öreganyáddal szórakozz Luca napján! De ha igaz, hozz ide egyet, nem!, kettőt, látni akarom... - hadarta a határőrtiszt, s kibúgott a mobil.

- Na, libát már nem kell tollfosztanom máma, hálaistennek... - dűnnyögte a vadász és megindult toronyiránt a tarlón. Megtört libaszárnyak-húzta hullámok jelölték útját a friss hó tetején. Toronymagasan fáradt hangú vándormadarak éke úszott délnek a rohanó felhők szürke szemöldöke alatt, Bödeháza felé.

Keszthelyi Jenő